

Довго гризли

Борис Олійник

Високодостойному Левку Лук'яненку – на роздум

Довго гризли...
Таки прогризли.
Влізли в корінь, мов хробаки.
І регочуть на нашій тризні,
Спорожнивши носи ослизлі
В решетилівські рушники.

Дуб всихає і просить: "Пити!"
Ми ж на стогін –
у дві руки
Обрізаємо з нього віти,
Щоб сокирою підгострити –
В лютім розбраті –
на кілки.
Ділим хату та межі краєм:
Праві... Ліві... І – напролом!
І не зчулись, як в ріднім краю
Опинились у сінях скраю,
А вони вже – за отчим столом

Хліб їдять наш,
від поту білий,
Часом кинуть шмат за поріг.
Батьку Левку – і сміх і гріх:
Та чи мало нас прийшли били,
Що ми й досі б'ємо своїх?!

Ще й дивуємось:
хто ж це – леле! –
У вожді
напоумив левам
Баранів –
на ганьбу і гнів?!
...Ех, не так було б гірко,
Левку,

Коли б лев уже вів
баранів!